

det staar nu til Dem at gøre hans sidste Dage saa lyse og bekymringsfri som muligt!“

Emanuel stirrede mod Jorden og svarede intet. Han havde hurtigt forstaaet, at det var hans Familie, der stod bag dette fornyede Forsøg paa at bortvende hans Tanker fra Gud, — og hans Hjerte blev tungt af Sorg.

Imidlertid misforstod Pateren hans Tavshed og fortsatte ivrig sin Overtalelse. Med en bred Haandbevægelse pegede han ud over det sommerfrodige Eng-Landskab, som de fra deres høje Stade kunde overskue helt ind til den anden Side af Sandinge By, og sagde:

„Se Dem dog om, bedste Hr. Hansted! Lad Dem ikke længer forblinde af Jordelivets mange Bagtalere! Se paa Køerne dernede, hvor velbehageligt de staar og dasker sig med Halen! Hør Fuglene dernede i Buskadserne, hvor de er glade for deres Æg og Unger! Eller se den tykke, fortunlede Bi der, som putter hele sit lodne Hoved ned i Blaaklokken ligesom en tørstig Tysker i et Ølkrus. Og saa skulde vi Mennesker mangle Evne til at indrette os det menneskeligt her i Verden! . . . Slaa dog alle Griller af Hovedet, kære Ven! De vil engang komme til at fortryde det, hvis De ikke nu tager imod Livets elskværdige Indbydelse! Jeg vil fortælle Dem, at min Fætter, Stiftsprovsten, udtrykkelig talte til mig om et ledigt Embede, som vilde passe udmærket for Dem. En dejlig Egn med Skov og Sø, en udmærket Præstegaard i gammeldags, idyllisk Stil — Mage til den dernede i Sandinge — med en prægtig Have for Deres Børn at lege i, ikke mere end en god Fjerdingvej til Annekset og en højst fredelig Befolkning. Ikke sandt! Det er sandelig ikke til at kimse af! . . . Hvad siger De? Kan det virkelig ikke friste Dem?“

Emanuel stod vedblivende tavs og saae mod Jorden. Paterens Ord og Haandbevægelse, det øde, ørken-